

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Kateřiny Štěpánové v právní věci žalobkyně: **CHOMUTOVSKÁ BYTOVÁ a.s.**, Křižíkova 1098/6, Chomutov, zastoupené advokátem JUDr. Tomášem Kindlem, Blatenská 3218/83, Chomutov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, čj. ÚOHS-R0029/2019/VZ-10560/2019/323/MBr, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2022, čj. 29 Af 49/2019 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019 rozhodl tak, že žalobkyně jako zadavatelka při zadávání veřejné zakázky „*Zajištění správy a údržby bytových domů, bytů, společných částí domů a nebytových prostor*“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 6. 9. 2018 pod ev. č. Z2018-030670, nedodržela postup stanovený v § 36 odst. 3 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (výrok I). Žalovaný proto jako opatření k nápravě výrokem II svého rozhodnutí zrušil podle § 263 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek zadávací řízení na danou zakázku a výrokem III žalobkyni podle § 263 odst. 8 téhož zákona uložil zákaz uzavřít smlouvu na tuto veřejnou zakázku. Výrokem IV žalovaný uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

[2] Jednalo se o veřejnou zakázku v hodnotě 116 000 000 Kč bez DPH. Z této částky mělo být 16 000 000 Kč bez DPH vynaloženo na služby týkající se správy bytových domů, bytů, společných částí domů a nebytových prostor ve vlastnictví a správě žalobkyně (bytový fond) za období 4 let. Tuto část veřejné zakázky žalovaný nepřezkoumával. Zbývajících část veřejné zakázky v hodnotě 100 000 000 Kč bez DPH měla být vynaložena na údržbu a opravu bytového fondu za období 4 let. Žalobkyně v rámci údržby a oprav požadovala např. provedení několika druhů prací (malířské, elektrikářské, instalatérské, truhlářské, vodo-topo-plyn, zednické, pokládku podlah a linoleí, vyklízecí a pomocné práce). Nabídkovou cenu v této části veřejné zakázky stanovila jako jednotnou hodinovou sazbu za všechny uvedené profese při předpokladu údržby v rozsahu 2 500 hodin měsíčně. Materiál na údržbu a opravy měl být předem odsouhlasen žalobkyní a nabízen za ceny v místě a čase obvyklé. Takto stanovené podmínky žalovaný posoudil jako rozporné s § 6 odst. 1 ve spojení s § 36 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Podle žalovaného totiž žalobkyně nestanovila zadávací podmínky v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatelů v zadávacím řízení, neboť při vymezení rozsahu předpokládaných stavebních prací uvedla jen prostý výčet očekávaných prací bez jejich bližší specifikace pro účely koncipování nabídkové ceny, kterou stanovila v jednotné hodinové sazbě za veškeré poptávané práce. Dále žalobkyně neuvedla jasný objektivní způsob nacenění stavebního materiálu, který bude v průběhu plnění veřejné zakázky požadován ze strany vybraného dodavatele. V důsledku uvedeného se zadávací podmínky staly netransparentními.

[3] Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 12. 4. 2019 zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Žalobkyně nebyla úspěšná ani u krajského soudu, který její žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného zamítl.

2. Kasační řízení

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[6] Stěžovatelka namítla, že uvedením prostého výčtu očekávaných prací a stanovením nabídkové ceny v jednotné hodinové sazbě za veškeré poptávané práce s tím, že materiál bude dodavatelem účtován v ceně obvyklé, nevymezila tyto skutečnosti nesrozumitelně a nejednoznačně. Podle přesvědčení stěžovatelky jsou takto vymezené skutečnosti natolik jasné, že uchazečům muselo být patrné, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky soutěžit, a nijak neomezují podmínky férové soutěže.

[7] Argumentaci stěžovatelky, že také advokát může být odměňován odměnou sjednanou jako hodinovou nebo sjednanou podle jiných časových jednotek (např. měsíců), shledal žalovaný i krajský soud nepřiléhavou, neboť všechny činnosti advokáta musí být vykonávány advokátem jako zvlášť kvalifikovanou osobou. Tento názor však není správný, protože např. do spisu může i zcela nekvalifikovaný zaměstnanec advokáta a některé činnosti včetně zastupování před správními orgány mohou konat osoby se středoškolským nebo bakalářským vzděláním atd. Jedná se tedy o činnosti různorodé, které mohou

pokračování

vykonávat různé kvalifikované osoby, přesto by zřejmě nikoho nenapadlo považovat za nemožné sjednání paušální odměny podle časových jednotek.

[8] Stěžovatelka rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2010, čj. 62 Ca 89/2008 - 51, v němž soud (podle stěžovatelky v podobné situaci) vyslovil v případě veřejné zakázky, jejímž předmětem bylo provedení pěstebních činností a těžebních činností s tím, že tyto činnosti jsou dále specifikovány (příprava půdy, obnova lesa, ochrana proti buření atd.), že „z takto vymezeného předmětu plnění veřejné zakázky je tedy najisto postaveno, jaké pěstební a jaké těžební práce jsou plnění, za které je ze strany zadavatele poskytováno proti plnění“, a dále, že „zadávací dokumentace nepřipouští pochybnosti ani o tom, jaké plnění je zadavatelem poptáváno, a tedy jaké plnění má být zahrnuto do nabídkové ceny“, když „nabídková cena je dána součtem cen pěstebních činností za celou dobu trvání smlouvy, sadebního materiálu za celou dobu trvání smlouvy a těžebních činností“. Stěžovatelka zdůraznila, že v případě citovaného judikátu soud akceptoval stanovení jediné ceny za přípravu půdy, oplocování, kácení stromů, evidenci dříví a další činnosti, přestože se jedná o různé činnosti. Soud v dané věci navíc dovodil, že takovou konstrukcí nemohlo „dojít k možnému zúžení okruhu uchazečů“; zásady zadávacího řízení tedy nebyly porušeny.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že totéž platí také ohledně obvyklé ceny, ve které přislíbila v zadávací dokumentaci hradit použité materiály. Stěžovatelka poukázala na to, že pojem obvyklé ceny je definován přímo zákony, a to např. zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, či zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů. Z definic obvyklé ceny uvedených v těchto zákonech plyne, že se od sebe v principu neliší a obsahově pokrývají stejný popis obvyklé ceny, totiž statistické vyhodnocení v minulosti již realizovaných obchodů (z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 3588/2014, plyne, že obvyklá cena se určí prostým srovnáním). To podle stěžovatelky znamená, že daný materiál měl být dodán právě za takovou cenu, nikoli za cenu „velkoobchodní či maloobchodní“ a navíc bez dodatečné marže, o které napadené rozhodnutí pojednává.

[10] S ohledem na rozsudek čj. 62 Ca 89/2008 - 51 poukázala stěžovatelka také na rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2004, čj. 2 Afs 47/2004 - 83, který se zabývá principem předvídatelnosti rozhodování, jakož i nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2588/2016 vymezující princip rovnosti. V případě stěžovatelky však krajský soud postupoval jinak než v podobné věci.

[11] Stěžovatelka navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný uvedl, že stěžovatelka nezpochybňuje konkrétní závěry krajského soudu, ale v zásadě jen cituje judikaturu správních soudů. Nijak se nevyjadřuje k předmětu veřejné zakázky na zajištění správy a údržby bytových domů, bytů, společných částí domů a nebytových prostor. Jedná se rovněž o námitky nové, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem. Žalovaný setrval na svých stanoviscích, podrobněji se vyjádřil k námitkám stěžovatelky a se závěry krajského soudu se ztotožnil.

[13] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] NSS předně uvádí, že shledal rozsudek krajského soudu přezkoumatelným. V rozsudku nechybí reakce na žádnou z podstatných žalobních námitek. Jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016 - 24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017 - 35).

[16] S ohledem na stanovisko žalované NSS konstatuje, že námitky, které stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila, nejsou námitkami zcela novými (a tedy nepřipustnými ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.). Jedná se o polemiku se závěry krajského soudu a rozvití (podporu) argumentace uplatněné již v žalobě.

[17] Ve shodě se žalovaným NSS však konstatuje, že kasační stížnost je do značné míry jen obecná. NSS v této souvislosti připomíná svoji ustálenou judikaturu, podle níž řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, a proto obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, dále rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2021, čj. 1 As 132/2021 - 30, ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 - 70, ze dne 22. 4. 2014, čj. 2 Ads 21/2014 - 20, či ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011 - 95, a též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[18] Z hlediska skutkové stránky NSS ve shodě se žalovaným a krajským soudem konstatuje, že podle zadávací dokumentace měla být nabídková cena dodavateli předložena v příloze „položkový rozpočet“ příkazní smlouvy, jejíž závazný vzor je součástí zadávací dokumentace (bod 2.1.1). V návrhu smlouvy a jejích přílohách je dodavatel oprávněn a povinen doplnit pouze označené nebo vynechané údaje, přičemž jakákoli jiná úprava smlouvy není stěžovatelkou akceptována (bod 5.2.2). V čl. 3.2.2 vzoru příkazní smlouvy je mj. uvedeno, že příkazník se zavazuje provádět údržbu bytového fondu stěžovatelky (příkazce), za niž se mohou považovat zejména, nikoliv však výlučně, tyto činnosti a práce: malířské práce, elektrikářské práce, instalatérské práce, truhlářské práce, vodo-topo-plyn, zednické práce (zejm. zdění, štuky, obklady), pokládka podlah a linoleí, vyklízecí a jiné pomocné práce. Podle čl. 4.2 příkazní smlouvy se stěžovatelka (příkazce) zavázala uhradit příkazníkovi (dodavateli) za plnění předmětu smlouvy dle čl. 3.2 odměnu za provedené práce ve výši uvedené v příloze smlouvy. Odměna je v této části plnění smlouvy sjednána jako hodinová, přičemž sazba za hodinu práce je jednotná ke všem činnostem uvedeným v čl. 3.2.2 smlouvy. V příloze č. 1 příkazní smlouvy nazvané „položkový rozpočet“ je cena

pokračování

za plnění dle čl. 3.2 a 4.2 příkazní smlouvy normována jako jednotná hodinová sazba všech profesí údržby s tím, že dodavatel je povinen uvést též nabídkovou cenu za 4 roky činnosti údržby dle čl. 3.2 při předpokladu údržby v rozsahu 2 500 hodin měsíčně.

[19] Podle § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*

[20] Podle § 36 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek *zadávací podmínky zadavatel stanoví a poskytne dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele.*

[21] NSS konstatuje, že krajský soud ve shodě se žalovaným správně dovodil, že stěžovatelka nastavením zadávacích podmínek porušila citovaný § 36 odst. 3 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Přitom krajský soud správně odkázal nejen na důvodovou zprávu k zákonu o zadávání veřejných zakázek, ale citoval rovněž relevantní judikaturu, konkrétně rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, čj. 1 As 403/2017 - 50.

[22] Dále NSS souhlasí s názorem správních orgánů a krajského soudu, že při stanovení požadavku na jednotnou hodinovou sazbu za všechny profese údržby stěžovatelka nerozlišuje mezi profesemi (činnostmi), k nimž je zapotřebí rozdílná kvalifikace i praxe. V důsledku toho jsou také značně rozdílně odměňovány. Jiný návod ke stanovení nabídkové ceny stěžovatelka neposkytla. Ze zadávací dokumentace tedy není zřejmý poměr jednotlivých pracovních činností. V důsledku toho neměli dodavatelé možnost podat porovnatelné nabídky, neboť pouze na základě údaje o hodinové sazbě za rozličné práce údržby nelze dovodit, jak k takové sazbě dodavatel dospěl. Pro řádné sestavení nabídky, resp. kalkulaci nabídkové ceny, je nezbytné vycházet z jasného vymezení jednotlivých činností prováděných při údržbě-tyto údaje však stěžovatelka v zadávací dokumentaci nestanovila.

[23] NSS se tak ve shodě s krajským soudem ztotožňuje se závěry správních orgánů, že informace o druhu a rozsahu jednotlivých prací a činností prováděných v rámci údržby jsou v dané věci pro dodavatele nezbytné, protože bez znalosti rozsahu jednotlivých prací nemají dodavatelé dostatek informací pro zpracování nabídkové ceny, tj. i své nabídky (viz zejména body 34 až 45 rozhodnutí žalovaného).

[24] V neposlední řadě, jak správně konstatoval žalovaný a krajský soud, tímto postupem stěžovatelka přenesla odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele. Dodavatelům totiž nezbyvá, než aby bez jakýchkoli podkladů odhadovali množství jednotlivých činností, které budou stěžovatelkou v budoucnu požadovány, a na základě takového nepodloženého odhadu stanovili nabídkovou cenu.

[25] V této souvislosti nemůže obstát ani argumentace stěžovatelky veřejnými zakázkami, jejichž předmětem je poskytování právních služeb. Již žalovaný stěžovatelce vysvětlil (body 47 až 54 rozhodnutí žalovaného), že při zadávání veřejných zakázek na poskytování právních služeb se skutečně soutěží pro určité právní služby souhrnně jednotná cena. To však nelze srovnávat s nynější věcí, neboť z rozhodovací praxe žalovaného plyne,

že zadavatelé, kteří poptávají právní služby, je často soutěží právě s ohledem na složitost právního odvětví pro jednotlivé dílčí právní služby (podle specializace).

[26] Namítá-li stěžovatelka, že některé úkony právní služby mohou provádět i méně kvalifikovaní pracovníci - zaměstnanci advokáta (např. nahlížení do spisu a některé jednodušší úkony), nelze stěžovatelce přisvědčit ani v tomto směru. Tato námitka je totiž zavádějící a opomíjí zásadní skutečnost, že i v těchto případech se jedná o činnost prováděnou advokátem (byť např. prostřednictvím jeho zaměstnanců), který za ni také nese plnou odpovědnost (§ 24 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii).

[27] K této námitce považuje NSS za vhodné připomenout příklad uvedený žalovaným v jeho rozhodnutí, který se s ohledem na nynější předmět veřejné zakázky jeví jako podobný a problém osvětlující. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí čj. ÚOHS-S0083/2016/VZ-16313/2016/542/EŠu (potvrzené rozhodnutím předsedy žalovaného čj. ÚOHS-R0124/2016/VZ-45144/2016/323/Lva), ve kterém zadavatel poptával různé druhy řemeslných prací za účelem údržby/opravy automobilů ve svém vlastnictví a požadoval v rámci nacenění pro každé služební vozidlo rovněž *nacenění jednotlivých prací*, a to konkrétně samostatné nacenění za jednu hodinu prací mechanických, karosářských, elektrikářských a lakýrnických a jednotkovou cenu za 1 km odtahů.

[28] Oproti tomu jako zavádějící se jeví argumentace stěžovatelky rozsudkem čj. 62 Ca 89/2008 - 51. Jak správně uvádí žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, tento rozsudek řeší jinou problematiku, než která je sporná v této věci. V rozsudku čj. 62 Ca 89/2008 - 51 byl předmět plnění vymezen jako provedení pěstebních a těžebních činností. Tyto činnosti byly dále specifikovány (příprava půdy, obnova lesa, ochrana proti buření, ochrana kultur proti zvěři, oplocování lesních kultur, prořezávky, vyvětřování porostů, ostatní ochrana lesa, úklid klestu, výsek nežádoucích dřevin, zpřístupnění porostů, dočišťování plochy po těžbě, kácení, odvětvování, příjem a evidence dříví, to vše s konkretizací v samostatné příloze). Veřejná zakázka byla zadávána v otevřeném řízení a jako kritérium byla zvolena nejnížší nabídková cena. Vzorec pro výpočet nabídkové ceny byl v zadávací dokumentaci upraven tak, že nabídková cena byla dána součtem cen pěstebních činností za celou dobu trvání smlouvy, sadebního materiálu za celou dobu trvání smlouvy a těžebních činností za celou dobu trvání smlouvy s odečtením ceny dříví (hroubí) na lokalitě P za celou dobu trvání smlouvy. Žalobce ve věci čj. 62 Ca 89/2008 - 51 pak napadal postup zadavatele při rozdělení zakázky na části a soutěžení dílčích nabídkových cen. Namítal, že do nabídkové ceny (její kalkulace) byla zahrnuta i cena za prodej dříví. Právě ve vztahu ke konstrukci dílčí nabídkové ceny za odkup dříví krajský soud uvedl, že nemohlo dojít k možnému zúžení okruhu uchazečů. Krajský soud se však v dané věci nezabýval otázkou ne/nacenění konkrétních profesí pro potřeby veřejné zakázky. Žalobce (zadavatel) totiž v této věci ani žádné konkrétní profese nepožadoval. Šlo mu „jen“ o to, aby mu byly zajištěny uvedené činnosti (lesnické, pěstební a sadební) a o to, aby účastníci zadávacího řízení také nacenili množství dříví, které odkoupí (a tím sníží výslednou nabídkovou cenu). Na nyní projednávanou věc tedy tento rozsudek aplikovat nelze.

[29] Nedůvodné jsou též námitky stěžovatelky týkající se obvyklé ceny materiálu.

pokračování

[30] Podle čl. 3.2.7 vzoru příkazní smlouvy *materiál na údržbu a opravu musí být vždy předem příkazcem odsouhlasen a nabízen za ceny v místě a čase obvyklé.*

[31] Podle čl. 4.2. vzoru příkazní smlouvy *se zadavatel zavazuje uhradit cenu za materiál na údržbu a opravu, který předem odsouhlasil a který mu byl nabídnut za ceny v místě a čase obvyklé.*

[32] Obvyklá cena je sice různými právními předpisy definována tak, jak je cituje stěžovatel, avšak to nic nemění na správnosti závěrů správních orgánů a krajského soudu.

[33] S obdobnou námitkou se řádně vypořádal žalovaný i krajský soud, který např. v bodu 30 svého rozsudku uvedl, že pojem „*obvyklá cena*“ je uváděn v řadě právních předpisů, které vyjmenoval. Nejedná se ovšem o definice shodné. Ve shodě s krajským soudem pak musí také NSS konstatovat, že ze zadávací dokumentace není zřejmé, že by stěžovatelka zvolila některou z těchto legálních definic a kterou (stěžovatelka ostatně v tomto směru nic netvrdí ani v kasační stížnosti). Krajský soud rovněž poukázal na to, že ze žaloby by snad bylo možné dovodit, že stěžovatelka měla na mysli zjišťování obvyklé ceny tak, jak plyne z praxe civilních soudů (to ostatně plyne i z kasační stížnosti). Krajský soud se ovšem této argumentaci oprávněně podívil, protože v civilním řízení se obvyklá cena v konkrétní věci stanoví zpravidla znaleckým posudkem. I dle názoru NSS by takovéto stanovení ceny v nyní projednávané věci bylo (korektně řečeno) „*poměrně neotřelé*“, jak uvedl krajský soud. Jen stěží si totiž lze představit, že by stěžovatelka při jednotlivých dodávkách materiálu v každém konkrétním případě zjišťovala jeho obvyklou cenu prostřednictvím znalce či alespoň nějakou analýzou cen, která se k danému materiálu vztahuje [a navíc na základě neurčené metody (pravidel) zjištění takové ceny].

[34] Žalovaný tak přiléhavě poukázal na to, že stěžovatelka jako zadavatel používá pojem „*cena v místě a čase obvyklá*“, ale tento pojem blíže nekonkretizuje tak, aby dodavatelé byli jednoznačně informováni o podmínkách dodávek stavebního materiálu. Se závěry žalovaného se ztotožnil krajský soud a činí tak i NSS.

[35] Obvyklá cena se totiž může právě v závislosti na čase a místě značně lišit a vyvíjet. Může mít také značný „rozptyl“, když v případě daného materiálu může běžně docházet k tomu, že tuto cenu bude představovat určité cenové rozpětí (např. 500 až 600 Kč za jednotku materiálu). Není pak jasné, zda se má vycházet z dolní či horní hranice takého rozpětí, popř. např. z průměru apod. Podstatné je také to, zda se obvyklou cenou rozumí cena maloobchodní, velkoobchodní, zda je její součástí také doprava materiálu, nějaká marže atd. To však ze zadávací dokumentace zjistit nelze, neboť stěžovatelka tuto cenu nijak nekonkretizovala a neuvedla ani pravidla, na jejichž základě bude přistupovat k tzv. přefakturaci nakoupeného materiálu od dodavatelů. Lze uzavřít, že stěžovatelkou stanovená cena materiálu je zcela nekonkrétní a dodavatelé tak ohledně ní zůstávají v naprosté nejistotě (srov. zejména body 62 až 65 rozhodnutí žalovaného). Takový postup při stanovení ceny nelze akceptovat ani v případě materiálu, který bude dodáván v budoucnu a v dosud neznámém množství.

[36] Vzhledem ke všemu uvedenému NSS závěrem konstatuje, že v nyní projednávané věci nebyl porušen stěžovatelkou namítaný princip předvídatelnosti rozhodování správních orgánů a soudů, ani zásada rovnosti před zákonem. Správní orgány rozhodovaly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věc, na který v souladu s konstantní judikaturou aplikovaly příslušné právní normy. Není tedy divu, že krajský soud se s jejich posouzením věci ztotožnil. Činí tak ostatně i NSS, který na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu v podrobnostech odkazuje. Tato rozhodnutí jsou rovněž v plném souladu s judikaturou citovanou stěžovatelkou v kasační stížnosti (zejména s rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010 - 159, ze dne 9. 6. 2014, čj. 8 Afs 44/2013 - 29, ze dne 25. 3. 2009, čj. 2 Afs 86/2008 - 222, a ze dne 17. 8. 2021, čj. 7 As 199/2021 - 71).

4. Závěr a náklady řízení

[37] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[38] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu